

ovakva kakva je — zajedno s anti-dramom i njezinim primislima — u subjektiviziranom obliku i funkciji predstavlja samo nemirnu fazu prolaznog razdoblja.

Ako pak ostanemo pri našem zapažanju da se i estetika, dotično poetika, mijenja i prestrukturira, ne samo u svojim sredstvima i metodama nego i u svojim temeljnim odrednicama, onda nam je potpuno jasno da povišesni tokovi utječu i na samu estetiku i literarnu poetiku, pa nas neće smetati što joj sa svoje strane uvijek nanovo nameću svoje nove forme i sadržaje, iako se ona sama nikada ne može odreći — lijepoga. Činjenica je stoga i danas da je naša moderna književnost ne samo naša po tome što je mi danas pišemo, nego je jednako tako naša po tome što je intimno protkana našim svijetom, današnjim brigama i nadama, shvaćanjima i domišljanjima; naša je također ne samo po tome što o nama govori, nego i po tome što je iznikla i izrasla iz našeg kulturnog i misaonog kruga, što se ne samo bavi našim svijetom, nego što upravo na njegov način misli i osjeća . . .

Preostaje nam da zađemo u te misli i osjećaje, da povežemo svijet nove drame s dramom evropske misli.

(Nastavak slijedi)

SUSRET

S a n d r a

Srela sam danas u predgrađu
jednog čovjeka, sitnog, pogrbljenog,
sijedog,
u starom kaputu i lošim cipelama.
A kada me pogledao,
u njegovim patničkim očima
vidjela sam svu bijedu i nesreću svijeta,
bijedu koja može snaći svakog čovjeka
— i spoznala život.

Možda i vi sretnete jednog dana
nekog čovjeka, sitnog, pogrbljenog,
sijedog,
u starom kaputu i lošim cipelama.